

OUDEJAARSDAG 2018

Maandag

Fredrik

Als Nina de slaapkamer in komt, sta ik voor de kledingkast.

‘Lijk ik hier dik in?’ vraagt ze.

Ik werp een snelle blik op mijn vrouw. ‘Je ziet er prachtig uit.’

Mijn blik keert terug naar de kast en de drie stropdassen die erin hangen. De mintgroene van de eindexamenplechtigheden valt natuurlijk af. De begrafenisdas past bij mijn humeur, maar staat niet bij het overhemd. Zuchtend pak ik de lichtblauwe met zilveren strepen, een kerstcadeautje van mijn schoonmoeder, die al ouderwets was toen ik hem vijf of zes jaar geleden kreeg.

‘Je kijkt niet eens.’ Nina heeft zich naar de grote passpiegel verplaatst. Ze draait haar bovenlichaam en bekijkt zichzelf met gefronst voorhoofd.

‘Hij zit perfect,’ zeg ik.

Nina trekt aan de groene stof van de jurk. Ik houd haar gezelschap voor de spiegel, ruik de bekende geur. Mijn vrouw heeft nu al jaren hetzelfde parfum, zo lang al, dat zelfs ik de naam ervan weet: Acqua di Giò. Ze trekt nog eens aan de stof, snuift en mompelt iets onverstaanbaars. Ik probeer de knoop goed te krijgen, maar dat wil niet echt lukken.

‘Ga je die dit jaar weer dragen?’ Nina staat nog steeds met haar gezicht naar de spiegel, maar heeft haar focus van haar jurk naar mijn stropdas verplaatst.

‘Ik heb niks anders.’

Ze zet een lange stap naar de kast, maar geeft het op als ze ziet wat er nog aan het haakje hangt.

‘Volgend jaar moet je echt eens in een nieuwe investeren.’

Ik knik en hoor op hetzelfde moment de bel gaan.

‘Dat zal Jennifer zijn.’ Nina draait zich om naar de open deur. ‘Smilla! Doe jij open?’

Er klinkt lawaai op de bovenverdieping. Smilla’s voeten roffelen de trap af en al gauw zijn er twee stemmen te onderscheiden in de gang.

Nina kijkt me aan. ‘Hoe laat is het?’

‘Tien voor halfzes.’

‘Tien voor?’ Ze loopt snel naar de ladekast en begint tussen de sokken te rommelen. Het ene paar na het andere belandt op de vloer bij haar voeten. ‘Verdorie. Waarom vergeet ik altijd kousen te kopen?’

Een minuut later verlaat Nina de kamer met iets zwarts in haar hand.

‘Hoe staat het met de jongens?’ vraagt ze op weg de gang in. ‘Zijn ze al aangekleed?’

‘Ik zal eens kijken hoe ver ze zijn.’

‘Vilgot moet zijn overhemd aan!’ roept Nina vanuit de badkamer. ‘Dat hangt over de stoel.’

Ik maak de knopen van mijn broek vast, trek mijn jasje aan en inspecteer het resultaat in de spiegel. Met die stropdas om lijk ik een clown. Alleen de rode neus ontbreekt.

Vilgot en feestkleren zijn geen goede combinatie. Onze zoon van zes zou in een joggingbroek kunnen wonen en soms vraag ik me af waarom we hem netjes willen aankleden. Anton is op dat punt gewilliger geworden. Hij draagt graag leuke kleding en staat tegenwoordig voor de spiegel zijn haar te doen. Het pubereffect.

‘Mooi overhemd,’ zeg ik als we de trap aflopen.

Anton haalt zijn schouders op, maar schenkt me een van zijn zeldzame glimlachjes.

Ter hoogte van de keuken blijf ik staan, ik kijk naar de twee meisjes bij het aanrecht en probeer mijn galopperende hart tot bedaren te brengen. Jennifer is geen monster. Ze is een doodgewone tiener, de vriendin van mijn dochter. Ik moet een paar keer mijn keel schrapen voordat mijn stem het doet.

‘Hallo.’

Jennifer reageert niet, ze lijkt besloten te hebben me niet te horen.

Met haar rug naar me toe gaat ze door met sla snijden. De strakke korte jurk laat weinig aan de verbeelding over en ik doe alles om mijn blik niet op de verkeerde plek terecht te laten komen.

Toch voel ik me betrappt als Smilla zich omdraait. Ze straalt, zet het geluid van de draagbare speaker zachter en komt naar me toe.

‘Hallo.’ Ik krijg een harde knuffel. ‘Bedankt dat je me hebt geholpen om mama over te halen.’

Alsof ik een keus had.

Terwijl ik mijn armen om mijn zeventienjarige dochter heen heb, komt er een idiote gedachte bij me op die ik wel vaker krijg. Dat je je kinderen op negenjarige leeftijd zou moeten kunnen conserveren. Kinderen van negen zijn perfecte wezens. Ze zijn slim en je kunt ermee praten, maar ze hebben nog steeds een onwrikbaar geloof dat hun ouders alles kunnen regelen. Een middag in Leo’s Speelland is genoeg om de behoefte aan spanning in hun leven te stillen.

‘Je weet wat we hebben gezegd.’ Ik zet een stap naar achteren en kijk mijn dochter in de ogen. ‘Niemand binnenlaten die niet is uitgenodigd, geen...’

Smilla houdt haar handen voor haar oren. ‘Ik weet het!’ Ze laat haar handen vallen. ‘Daar zeuren jullie nu al twee weken over.’

Ik laat haar los.

‘We willen gewoon dat je voorzichtig bent.’

2

Nina

De auto staat op de oprit, het blauwe licht van drie schermen verlicht het interieur. Ik open het portier, laat me op de passagiersstoel zakken en zet de tas met het dessert voor vanavond tussen mijn benen, zodat de schaal erin niet omvalt.

‘Bah.’ Ik kijk mijn man aan. ‘Ik krijg bijna spijt.’

Fredrik drukt op de startknop en de auto gaat aan. ‘Spijt waarvan?’

‘Van het feest. Hun feest. Hoe dom zijn we eigenlijk dat we twintig tieners oudjaar laten vieren in ons huis?’

Fredrik zucht. ‘Dat gaat wel goed. Smilla en Jennifer redden het wel.’

We rijden de Agnesfridsvägen in, passeren de school en het Vide-dalsplein. Na de rotonde zijn de negen verdiepingen tellende flats van Vita Höja te zien. De verlichte ramen vormen een geel mozaïek achter het knalgroene Coop-bord.

Ik heb een zeurend gevoel in mijn buik. Ik wil de avond echt niet verpesten door me zorgen te maken over de meiden, maar hoe verder we van huis komen, hoe ongeruster ik word.

Voordat ik daarnet de deur uit liep, bleef ik staan. Er was opeens zoveel wat ik tegen mijn dochter zou willen zeggen. Over hoe verraderlijk sterkedrank is, dat ze nooit mee moet doen aan iets wat niet goed voelt, dat ze er prachtig uitziet en dat alle mensen – in een perfecte wereld – zich precies zouden moeten kunnen kleden zoals ze zelf willen, maar dat een doorschijnend topje een verkeerd signaal kan afgeven. Onder meer.

Het was toen natuurlijk te laat om met een heleboel vermaningen te komen. En de meiden weten precies wat de regels zijn: hooguit twintig personen, geen drugs (absoluut geen drugs), alleen cider en bier. De

barkast zit op slot en de sleutel zit in mijn portemonnee.

Ik draai me om naar Fredrik. 'Misschien redden Smilla en Jennifer het wel, maar we weten niet half wie er allemaal komen. Smilla beweert dat ze alleen klasgenoten hebben uitgenodigd, maar dat is een ruim begrip.'

'We moeten haar durven vertrouwen.'

'Smilla kunnen we waarschijnlijk wel vertrouwen, maar Jennifer...?' Ik probeer de juiste woorden te vinden. 'Jennifer is altijd... grenzeloos geweest. Je weet zelf hoe lastig ze was toen ze klein was, alle streken die ze uithaalde. En Smilla deed gewoon mee.'

'Ze zijn nu zeventien,' merkt Fredrik op. 'Geen elf.'

Ik heb er geen puf meer voor. Deze discussie is zinloos, vooral nu alle besluiten al zijn genomen.

Er zijn veel redenen om jongeren voor hun achttiende verjaardag geen toestemming te geven voor een feest zonder ouders. Maar mijn scepsis ten opzichte van het feest van de meiden berust op één simpel feit: ik mag Jennifer niet. Ik vertrouw haar niet en ik mag haar niet.

Het stuit me tegen de borst om dat toe te geven. Ik werk met kinderen en kan meestal wel een sleutel vinden om alle hartjes mee te openen. Of anders wel een loper.

Jennifers hart is altijd gesloten geweest voor mij. Als klein kind was ze wild en luidruchtig en moest ze in het middelpunt staan. Als Jennifer en Smilla met elkaar speelden, maakte ik me voortdurend zorgen dat er iets zou gebeuren. Later, toen ze tieners werden, was ik doodsbang, ik gaf Smilla duidelijke regels mee en vertelde wat de consequenties zouden zijn als die werden overtreden.

Met de vriendschap van de meisjes is het altijd al balanceren geweest. Ik heb mijn gevoelens nooit op Smilla willen overdragen; Jennifer is altijd als een zus voor haar geweest. En Fredrik vindt dat ik overdrijf. Hij neemt het onder alle omstandigheden voor Jennifer op.

Persoonlijk ben ik er blij om dat de meiden elkaar tegenwoordig niet meer zo vaak zien. Het idee van een gezamenlijk nieuwjaarsfeest kwam een beetje als een verrassing. Een nare verrassing.

'Het gaat om vrijheid in verantwoordelijkheid,' zegt mijn man, alsof hij mijn gedachten heeft gelezen.

Vrijheid in verantwoordelijkheid. Fredrik herhaalt het mantra uit

de discussies van de afgelopen weken en ik moet op mijn tong bijten om mijn eigen bezwaren van diezelfde keren niet te herhalen.

Hij staat niet onverdeeld positief tegenover het feest, maar beweert wel steeds dat ze veel beter bij ons thuis in een woonwijk kunnen zitten dan in de stad rondhangen.

Dat vind ik een goed punt, maar het probleem is dat we hen alsnog niet in de gaten kunnen houden. We zijn zelf op een ander feest, in een ander deel van de stad. En nu het zover is, kan ik duizend dingen bedenken die fout zouden kunnen gaan op een nieuwjaarsfeest met Jennifer Wiksell. Ook al zitten ze in een woonwijk.

Ik draai mijn bovenlichaam en kijk over mijn schouder. Twee paar ogen kijken geconcentreerd naar verlichte schermpjes, witte kunststof in hun oren gedrukt. Ik geef mijn contactpoging op en draai me weer om naar voren.

Het is druk op de Inre Ringvägen, de meeste mensen zijn waarschijnlijk onderweg naar een nieuwjaarsfeest ergens. Ik probeer niet aan het feest van de meiden te denken, dwing me mijn aandacht te verleggen naar hoe we zelf het jaar gaan uitluiden en naar het feest waar we straks zullen aankomen.

Ik hoop dat de mousse goed is. Hij moet met passievrucht en haverkoekjes worden opgediend. Eerst had ik, uit een soort kinderlijk protest, kant-en-klare koekjes bij de Ica willen kopen. Maar op het laatste moment bedacht ik me en bakte ze zelf. Om op oudejaarsavond met supermarktkoekjes bij Lollo en Max aan te komen, zou gelijkstaan aan sociale zelfmoord.

Ik kijk van opzij naar mijn man. Niet zo lang geleden zou ik mijn gedachten met hem hebben gedeeld. We zouden grapjes hebben gemaakt over het perfecte huis van onze vrienden en onze eigen chaos, en Fredrik zou me hebben getroost. Hij zou hebben gezegd dat, punt één, Lollo en Max alleen Jennifer hebben om voor te zorgen en, punt twee, dat inrichting en koken Lollo's grootste hobby's zijn.

We vonden het altijd leuk om de plus- en minpunten van onze vrienden te bespreken en ik besef dat het er daarbij in zijn algemeenheid om ging onszelf aan onze eigen voortreffelijkheid te herinneren. Want we kwamen altijd tot de conclusie dat onze manier van leven de beste was.

De laatste tijd zijn de gesprekken verstomd. We praten nooit meer over onze vrienden of over onszelf. Helemaal nergens meer over, eigenlijk. Het enige wat we behandelen is de gezinslogistiek, dingen die met de kinderen te maken hebben. Ik mis onze gesprekken, ik mis óns.

Je zou het aan de jaren met kleine kinderen kunnen wijten. Maar Vilgot gaat sinds afgelopen herfst naar de basisschool en is tamelijk zelfstandig. Anton zit in de zevende klas en Smilla wordt binnenkort achttien. Ik zou zeggen dat de tijd met kleine kinderen voorbij is.

‘Zijn we er bijna?’

Een vingertje krabt aan mijn jas en ik draai me om.

‘Bijna. Komt het je hier niet bekend voor?’

‘Nee.’ Vilgots goudgele krullen gaan de lucht in als hij zijn hoofd schudt. ‘Het is stikdonker.’

‘Zie je dat het daar wat lichter is?’ Ik wijs. ‘Dat is Klagshamn.’

Daar lijkt Vilgot genoeg mee te nemen en hij zet zijn iPad weer aan.

Ik kijk uit het zijraam en zie het platte landschap voorbij zoeven. De akkers worden omzoomd door rijen kale wilgen, die zich van de zeezijde weg buigen. Er hangen nevelsluiers boven de klei, je ziet niet goed waar de lucht begint of eindigt. Winter in Skåne.

‘Wat een rotweer.’ Fredrik zet de dimlichten aan, maar schakelt ze weer uit, ze hebben toch geen effect. ‘Van het vuurwerk zullen we vannacht in elk geval weinig zien.’

‘Moet je zo negatief zijn?’ vraag ik.

‘Negatief? Dat is gewoon zo.’

‘Zijn vuurpijlen niet verboden?’ klinkt een brommende puberstem op de achterbank.

‘Vuurpijlen op een stokje zijn verboden,’ zegt Fredrik, die op hetzelfde moment afslaat naar het dorp. ‘Maar cakes niet.’ Hij kijkt me aan. ‘Ik denk dat Max de zwaarste cake heeft gekocht die er te krijgen is.’

Max haalt graag alles uit de kast en daar heeft Fredrik altijd al moeite mee gehad. Mijn man denkt dat alles wat Max doet als hoofddoel heeft de buitenwereld te laten zien dat hij geld heeft. Misschien zit daar wel wat in, maar ik denk dat Max graag gekke dingen doet. Hij

wil de grappenmaker zijn, de vriend met wie je lol kunt hebben.

Max runt een succesvolle makelaardij in het centrum van Malmö, een bedrijf dat zijn vader heeft opgezet. Max Wiksell heeft waarschijnlijk nooit van zijn leven een boek gelezen, maar hij heeft een neus voor zaken en is extreem doelbewust. Volgens Lollo werkt hij continu en dat lijkt vruchten af te werpen.

Max rijdt in nieuwe auto's, drinkt oude whisky en draagt dure horloges. En ook al beweert Fredrik tegenover mij dat dat soort statussymbolen hem niks doen, toch merk je dat hij naast Max de behoefte voelt om zich te laten gelden. Meestal door tegen hem in te gaan. Soms door te schitteren met zijn kennis van een onderwerp waarin Max wel belezen wil lijken (whisky), maar waar hij in werkelijkheid weinig van weet.

Zelf kan ik – in tegenstelling tot Fredrik – om Max lachen als het op opschepperij begint te lijken of als hij betweterig doet. En aangezien Fredrik – in tegenstelling tot mij – kan lachen om Lollo's zelfgebakken zuurdesembrood, staan we waarschijnlijk quitte. Ik vergelijk mezelf altijd met mijn knappe, slanke en huiselijke vriendin, daar kan ik niets aan doen. Ook al weet ik dat ik er een slecht humeur van krijg.

We parkeren een eindje verderop in de straat, het wagenpark van de familie Wiksell neemt alle ruimte in op de royaal uitgevallen oprit. Voor de grote witte villa brandt een zee van stormkaarsen en achter het grote raam van de woonkamer zijn mensen te zien met een champagnecoupe in hun hand. Ik zie Malena haar hoofd in haar nek gooien in zo'n beroemde schaterlach van haar en voor het eerst in lange tijd voel ik me in een feeststemming komen.

Misschien wordt het toch niet zo'n gekke avond. We gaan met goede vrienden het nieuwe jaar inluiden. De jongens zijn bij ons en Smilla, nou ja, die is bijna volwassen. Ik moet de navelstreng doorknippen.

'Sorry.' Ik leg een hand op Fredriks bovenbeen.

Hij kijkt me aan. 'Sorry waarvoor?'

'Nou, het was oneerlijk om te zeggen dat je negatief bent. Je hebt gelijk. Het is rotweer.'

Hij glimlacht, maar de glimlach bereikt zijn ogen niet helemaal. 'Dat was ik alweer vergeten.'

3

Fredrik

Over zes uur is het voorbij. Of nee, over zeven uur. We gaan natuurlijk niet meteen na twaalf uur naar huis. Maar over uiterlijk zeven uur loop ik weer over dit pad – in tegengestelde richting. En zeven uur, dat is bij nader inzien zo voorbij. Het is een korte werkdag. Ik kom er wel doorheen.

Over zeven uur zijn al deze stormkaarsen opgebrand. Ik zal met een slapende Vilgot in mijn armen naar de taxi lopen, die op de weg staat.

Wacht even. Ik versnel mijn pas. ‘Heb je een taxi besteld?’

Nina blijft staan en draait zich om. Ze heeft een feestelijk kapsel en glitters op haar oogleden. ‘Dat zou jij toch doen?’

Verdomme! Hoe kon ik dat vergeten, terwijl ik niets anders wil dan hier weggaan?

Ze staart me aan. ‘Je bedoelt toch niet dat je bent vergeten een taxi te reserveren?’

‘Het komt wel goed. Ik regel het.’

‘En hoe had je gedacht dat te regelen?’ Nina trekt haar wenkbrauwen op. ‘Je moet altijd een week van tevoren reserveren. Minstens.’

‘Ik zeg toch dat ik het regel.’

Er moet iets ernstig mis zijn met mijn hersenen. Ik begin dingen te vergeten. Belangrijke dingen. Dat is niks voor mij en de schrik slaat me om het hart. Krijg ik alzheimer?

Nina zucht. ‘Ik ben in elk geval niet van plan om midden in de nacht twee dodelijk vermoeide kinderen naar een of andere bus te slepen. Dan weet je dat vast.’

Ze tuit haar lippen en Anton kijkt ons aan.

‘Blijven we dan slapen?’ vraagt hij.

‘Nee,’ zegt Nina gedecideerd. ‘We gaan naar huis.’ Ze werpt me een scherpe blik toe. ‘Papa regelt het wel.’

De voordeur vliegt open en er verschijnt een breed glimlachende Lollo. Met in haar armen Chanel, de poedel van het gezin, die voor de gelegenheid een grote glinsterende strik om een staartje op haar kop heeft.

‘Wat fijn dat jullie er zijn!’ Lollo’s jurk doet denken aan die van Jennifer, hij is zwart en piepklein. ‘O jongens, wat zijn jullie groot geworden. Anton, je bent al bijna net zo lang als je vader. En Vilgot! Wat een knapperdje.’

Lollo zet Chanel op de grond en omhelst ons een voor een. Nina, die eerst een modern boeket in cellofaan overhandigt, krijgt een extra lange knuffel.

‘Eindelijk zien we elkaar weer.’ Lollo laat Nina los, maar legt een hand op haar schouder. ‘Onvoorstelbaar hoe hard het allemaal gaat. Wanneer hebben we elkaar voor het laatst gezien? Midzomeravond, was dat echt de laatste keer?’

Ik weet dat het klopt, maar wil geen uitspraak doen in deze kwestie. Nina protesteert meteen, zegt dat we elkaar daarna vast nog wel een keer hebben gezien en terwijl ze discussiëren, hang ik Vilgots jas op. Hij staat nog bij het schoenenrek, opeens verleggen bij nieuwe en vaag bekende gezichten.

Ik veeg mijn voeten op de deurmat. ‘Is het goed als ik mijn schoenen aanhoud?’

‘Uiteraard.’ Lollo glimlacht. ‘Op kousenvoeten kun je niet feesten!’

Ik vraag me af of ze dat ter plekke verzint, of dat het een algemeen bekende uitdrukking is. In beide gevallen is het stom.

Nina verruilt haar laarzen voor pumps en duwt vervolgens Vilgot en Anton de woonkamer in.

‘Kom,’ paait ze als Vilgot aarzelt. ‘Lollo heeft vast chips en frisdrank voor jullie klaarstaan.’

Dat werkt. De snackradar van onze jongste zoon gaat aan.

Ik bewonder mijn vrouw om haar talent om met kleine kinderen om te gaan. Als het om kinderen gaat heeft ze een geduld dat niet van

deze wereld is. Ze is een geboren juf, ze houdt van haar werk en ik weet dat zowel kinderen als ouders en collega's waardering voor haar hebben.

'Fredde!' Max slaat me hard op mijn rug. 'Hoe gaat-ie?'

Max is de enige die me Fredde noemt.

'Heel goed. En met jou?'

'Ja, man. Top. Heb je al iets te drinken gekregen? De champagne staat hier.' Max steekt een lange arm uit en pakt een glas bubbels. 'Hier.'

Dom Pérignon, natuurlijk. Voor minder doet Max het niet, anders zouden de mensen nog denken dat het slecht gaat met de zaken.

'Dank je.' Ik hef mijn glas. 'Alweer oudejaarsavond, dus.'

'En we worden alleen maar jonger.' Max leunt naar voren en dempt zijn stem. 'Heb je Malena's nieuwe vriend gezien?'

Ik laat mijn blik door het vertrek gaan, maar zie Malena niet en ook niemand die haar vrijer zou kunnen zijn. Nina schenkt Vilgot een klein glas Coca-Cola in en tegenover hen staan twee stellen die er op het vorige nieuwjaarsfeest ook waren. Beide koppels zijn burens van Max en Lollo en ik weet nog dat ik een van die vrouwen als tafeldame had, helaas kan ik me niet herinneren wie van de twee het was. Ze zien er ook dit jaar weer bijna precies hetzelfde uit: prachtig blond haar, een zwarte jurk en zwarte pumps.

Hun mannen kan ik wel uit elkaar houden. Jens Stenman is praktisch even breed als lang en Magnus Göransson is bijna mager. In combinatie doen ze denken aan Laurel en Hardy.

'Malena's vriend is moslim,' fluistert Max en hij kijkt me verwachtingsvol aan.

Ik ken Max Wiksell, ik weet precies welke reactie hij wil hebben. En eerlijk gezegd ben ik al extra nieuwsgierig naar Malena's vriend. Maar als ik dat soort gedachten ventileerde, zou ik Max alleen maar sterken in zijn toch al vrij eenzijdige kijk op de wereld.

'Nou en?' zeg ik. 'De helft van mijn leerlingen is moslim.'

'Ja, ja. Maar met Malena, hier in ons huis. Ik bedoel, ik had nooit gedacht dat ik nog eens oudjaar zou vieren met een...'

'Is hij gelovig?' val ik hem in de rede.

Max fronsst zijn voorhoofd.

‘Hoe bedoel je? Hij is moslim.’

‘Ja, maar is hij praktiserend? Gaat hij naar de moskee? Bidt hij elke dag? Drinkt hij alcohol?’

‘Geen idee,’ zegt Max schouderophalend. ‘Dat moet je hem maar vragen.’

Op dat moment komt Malena de woonkamer binnen, samen met een man met donker haar. Ik weet niet wat ik had verwacht, maar hij ziet eruit als een doodgewone man van middelbare leeftijd op een nieuwjaarsfeest. Jasje-dasje.

‘Fredrik!’ Malena komt onze kant op. ‘Wat leuk je te zien.’ Ze geeft me een lange knuffel en draait zich dan om naar haar nieuwe vlam. ‘Dit is Adem.’

We geven elkaar een hand en Max maakt van de gelegenheid gebruik om weg te glippen.

‘Malena staat erop me als Adem voor te stellen,’ zegt de donkerharige met een zwaar Malmös accent. ‘Maar noem me maar Adde. Dat doet iedereen.’

‘Fredrik,’ zeg ik. ‘Leuk je te ontmoeten. Ik ben getrouwd met Nina daar, in die mosgroene jurk.’

Mijn vrouw is van het hapjesbuffet naar de twee buurkoppels gelopen. Ze lacht en proost met hen.

Terwijl we ons omdraaien naar het kleine groepje, is het net of ik door de ogen van de nieuwkomer kijk. Ik krijg het gevoel dat ik Nina voor het eerst zie en het dringt tot me door hoe mooi ze is. De amberkleurige ogen, de natuurlijk aangezette wenkbrauwen, de bruine krullen. Ik hou van haar – het inzicht verbaast me bijna – en van haar klinkende lach. Wanneer heb ik die voor het laatst gehoord?

‘Nina en Lollo zijn mijn mijn oude schoolvriendinnen,’ vertelt Malena aan Adde.

Hij glimlacht. ‘Je partners in crime, als ik het goed begrijp.’

‘Klopt.’ Malena werpt hem een verliefde blik toe. ‘We waren gevaarlijke pubers.’ Ze draait zich naar mij om. ‘En nu hebben Jennifer en Smilla het stokje overgenomen, hoorde ik. Jullie hebben toch wel een slot op de barkast gezet?’

‘Hoe oud zijn ze?’ vraagt Adde.

‘Zeventien,’ antwoord ik. ‘Smilla wordt in februari achttien.’

‘De mooiste tijd van het leven,’ zegt Adde met een glimlach.

‘Hè?’ Malena doet net of ze beledigd is. ‘Ik dacht dat de mooiste tijd nu was, nu je mij hebt ontmoet.’

Adde geeft haar een zoen op de wang. ‘Natuurlijk. De mooiste tijd is nu.’

4

Lollo

Nina staat in de opening naar de keuken. Ze houdt een champagnecoupe in haar ene hand en in de andere liggen een paar vette pinda's. De mosgroene jurk staat haar goed, ze ziet er vanavond ongewoon fris uit. Fris, maar te dik. Het heeft Nina altijd aan ruggengraat ontbroken. Het is gek dat ze zich niet kan beheersen. Ze zou zó knap zijn geweest als ze tien kilo minder mee te slepen had.

'Kan ik nog iets doen?'

'Nee, dank je, dat hoeft niet,' zeg ik. 'Malena heeft het voorgerecht gemaakt, dat staat al op tafel. De situatie is onder controle.'

Nina stopt een pinda in haar mond, zet een stap in mijn richting en dempt haar stem. 'Heb jij al met de nieuwe ster gepraat? Adde heet hij, toch?'

'Ik heb alleen gedag gezegd. Maar hij lijkt me aardig.'

'En knap,' zegt Nina met een glimlach.

Ik draai de kraan open en laat heet water op een vaatdoekje lopen. 'Dat zijn ze toch altijd? Knap, dus.'

'Laten we hopen dat het ditmaal standhoudt.' Mijn vriendin slaakt een lichte zucht. 'In elk geval voor Theo.'

'Ja, mee eens.' Ik knijp het doekje uit en veeg ermee over een paar bruine vlekken die schijnbaar al in het witte marmer getrokken zijn. 'Zijn Theo en Anton boven, trouwens? Ze passen toch wel goed op Vilgot?'

'Ik ben daar net nog geweest.' Nina richt haar ogen op het plafond. 'Theo en Anton zijn aan het gamen en Vilgot kijkt toe. Tot nu toe lijkt hij dat helemaal prima te vinden.' Ze nipt van de champagne en kijkt om zich heen in de keuken. 'Wat is het mooi geworden met die patroontegels. Veel levendiger.'

‘Ik weet het, ik ben er weg van! Met de hand gemaakt, rechtstreeks uit Marokko geïmporteerd.’

Nina volgt het sierlijke motief met haar wijsvinger. ‘Dat klinkt duur.’

‘We hebben het op de zaak gekocht, dus zonder btw,’ zeg ik en ik baal meteen van mezelf.

Wat sta ik me hier te verdedigen? Ik heb geen zin om over geld te praten. Daar draait het altijd op uit, en ik weet niet of het nieuwsgierigheid is van Nina, of jaloezie. Fredrik en zij hebben het waarschijnlijk niet breed met twee lerareninkomens en drie kinderen. Maar dat is hun eigen keuze. Niemand heeft hen gedwongen een slechtbetaald beroep te kiezen. Fredrik is zelfs gestopt met zijn ingenieursbaan toen Smilla klein was. Omdat hij iets ‘zinvol’s wilde doen. Dat snap je toch niet? Hoe kun je de helft van je salaris opgeven? Daar had Nina een stokje voor moeten steken.

Ik kijk haar aan en voeg eraan toe: ‘Max vond het hele project onnodig. De oude tegels zaten er nog maar drie jaar. Maar ik heb hem weten over te halen.’

Nina glimlacht. ‘Dat kun je altijd goed.’

‘We hebben allemaal onze talenten.’

Ik spoel een bord af en zet het in de vaatwasser, ik ga niet verklappen dat ik heb moeten huilen om die tegels te krijgen. Niet vanwege de prijs, dat maakt Max meestal niet uit. Het ging er meer om dat hij niet snapte waar het goed voor was. Maar voor mij was het makkelijker om er een paar tranen uit te persen dan uit te leggen dat onze oude tegels hopeloos gedateerd waren en dat ik, vanwege mijn werk in de interieurbranche, voorop moet lopen.

‘En jij hebt er een heleboel.’ Nina neemt nog een slok van de champagne en leunt tegen het aanrecht. ‘Hoe gaat het met je blog?’

Niemand schijnt te begrijpen hoeveel werk het is om thema’s te verzinnen, foto’s te maken en te uploaden, te schrijven en alles. Ik denk dat ik wel zo’n vijftien uur per week aan dat kloteblog besteed, ook al heeft het tot nu toe nauwelijks lezers. Maar ik weet dat mijn blog een fantastische etalage zal worden voor de fysieke winkel en de webwinkel, het moet alleen nog bekender worden.

Nina wacht niet op mijn antwoord.

‘Je maakt professionele foto’s,’ gaat ze verder. ‘Ik heb een paar keer op je blog gekeken.’

‘Als je mijn posts wilt delen op Facebook, zou dat fijn zijn,’ zeg ik. ‘De klanten zijn vooral vrouwen van onze leeftijd en ouder, en die zitten daar soms nog op. De kids niet meer.’

‘Wat de kids betreft...’ Nina fronst haar wenkbrauwen. ‘Heb je iets van Jennifer gehoord?’

‘Nee, niks. Maar dat zou een goed teken moeten zijn.’

Nina knikt, maar lijkt niet overtuigd, ze begint heen en weer te lopen langs de keukentafel.

‘We waren het niet helemaal eens, Fredrik en ik.’

‘Niet eens waarover?’ Ik droog mijn handen af en hang de handdoek op.

‘Of we wel twintig tieners in ons huis moesten laten. Onder andere.’

Daar komt ze nu mee. We hebben het feest van de meiden de afgelopen maand zeker drie keer uitgebreid telefonisch besproken, maar toen ging het alleen over drank en drugs. Nina heeft er met geen woord over gerept dat de ‘feestlocatie’ een probleem zou zijn.

‘Nou ja...’ Ze lacht en heft haar handen. ‘Ik heb al overal toestemming voor gegeven en dan is het niet anders... Maar nou ja, weet je, ik maak me toch wel een beetje zorgen.’

Ik doe mijn best om niet luid te zuchten. Nina is kampioen ongerust zijn. Ze ziet overal problemen, vaak al voordat ze er zijn. Bijna altijd gaat het om Smilla. Smilla voor en Smilla na. Arm schaap, het zal niet makkelijk zijn met zo’n moederkloek als Nina.

Je moet je kinderen kunnen vertrouwen, vooral als ze de leeftijd van de meiden hebben. Bovendien moeten ze de kans krijgen om hun eigen fouten te maken. Als je continu alle problemen voor hen uit de weg ruimt, hoe moeten ze het later dan ooit zelf kunnen?

‘Aha, hier staan jullie te roddelen.’

Malena komt naar binnen gedanst op de klanken van ‘Happy New Year’ van ABBA. Haar jurk met pailletten is misschien wat té, maar hij staat haar mooi.

‘Mag ik niet meedoen?’ vraagt ze.

‘Natuurlijk wel.’ Ik gebaar met mijn hoofd in Nina’s richting. ‘Om

te beginnen kun je tegen je vriendin zeggen dat ze zich niet zo moet aanstellen.’

Malena zet haar ene hand onder haar kin en doet net of ze Nina uitgebreid van top tot teen bestudeert.

‘Laat eens kijken...’ Ze laat haar kin los en steekt een wijsvinger op. ‘Mijn zorgvuldige analyse zegt me dat je hier op zit te vreten over alle leuke dingen die Smilla en Jennifer vanavond gaan uithalen. Heb ik gelijk of heb ik gelijk?’

Ik schiet in de lach. We hebben elkaar op dat vlak altijd gevonden, Malena en ik. We zijn het erover eens dat er geen reden is om je van tevoren zorgen te maken. Dat is zo onnodig. En saai. Zonder ons had Nina zich waarschijnlijk al doodgepiekerd. In elk geval had ze een veel treuriger leven gehad.

‘Wat nou?’ Nina werpt me een sombere blik toe. ‘Zo gek is het toch niet om een beetje bezorgd te zijn? Natuurlijk is Smilla wel eens eerder naar een feest geweest, maar het is de eerste keer dat het bij ons thuis is en...’

‘Ach.’ Malena legt een hand op Nina’s arm. ‘Het gaat heus goed. Ze zijn bijna meerderjarig. En bovendien – denk eens aan hoe wij op die leeftijd waren, wat wij toen deden.’

Nina trekt een grimas. ‘Daarom juist.’

Malena barst in een grote schaterlach uit en ik doe mee. Zelfs Nina moet lachen. Maar dan wordt ze weer serieus.

‘Hoe is het met Theo, trouwens?’

Malena kijkt verbaasd. ‘Met Theo?’

‘Ja.’ Nina bloost. ‘Anton zei dat Theo het moeilijk had. Ik begreep niet goed waar het over ging, maar...’

‘O, dat.’ Malena wuift met haar hand. ‘Er kwam nogal veel op hem af afgelopen herfst, met de verhuizing. Een nieuwe klas en een heleboel nieuwe mensen. Jullie kennen Theo toch?’ Ze glimlacht breed. ‘Maar we kunnen hier niet een beetje sip blijven staan. Nu gaan we proosten met de anderen.’

Nina’s bubbels spatten over de rand als Malena ons een arm geeft en ons meetrokt de woonkamer in.

‘Je moet je geen zorgen meer maken over de meiden, Nina!’ Malena